

мъни да си брули орѣхи, тъй щото, като са на-  
прѣчкали онѣя ми ти сопи по орѣха и като са  
натрупали съ груди, прѣстъ, каманешъ сраснали  
са и станало тамъ една дълга и широка поляна.  
Като видѣлъ дядо едно такова хубаво мѣсто, тъ-  
кмо за нива, излязалъ, разоралъ го и посаялъ ди-  
во просо. Отъ гдѣ до гдѣ да са приучи една ди-  
ва свиня да яде и да затѣпква просото. Нарам-  
чилъ дяду пушка, ходилъ, обикалялъ, услужвалъ  
са, нѣ нито диритѣ ѝ можалъ да подуши. Просо-  
то узряло, зелъ дяду сѣриъ и токо що захваналъ  
да го жъни ето ти че искочила свинята. Бре ти-  
чайте, бре удрете, бре хойкайте, бре дайте пуш-  
ката да ѝ свирна единъ куршумъ, викъль дяду,  
нѣ додѣ да му донесѣтъ пушката, той запратилъ  
сѣрпо подиря ѝ и хайди, ще бѣди я, да са за-  
бѣи на сѣрпо дръшката отзадъ ѝ. Дяду тичалъ по-  
диря ѝ, тя бягала изъ просото; дяду хукалъ по  
нея, тя обикаляла на около; а отзадъ сѣрпо, ма-  
хащицъ са, жънялъ и косялъ просото. Като са  
свършило просото сѣрпътъ отфѣркъналъ отъ сви-  
нята, а по него излязла книга, на която было  
писано: »Воденчаръ да не продава краставици на  
краставичеря, питата е на Хитѣръ Петра.«

## II.

Когато Хитѣръ Петѣръ билъ веднѣждъ на  
свадба, свадбаритѣ, за да си направятъ смѣхъ  
съ него, като го подиграятъ, колкото мисирчи и  
кокоши копани угризвали, кокалитѣ имъ полегич-  
ка хвъртали отъ предъ му. Като са нажали сички-  
тѣ извикали: Пѣй! гледатели колко е лакомъ нашъ  
Петѣръ; туй чюдо копани угризалъ, камара ко-  
кали напѣдъ му. »Ехъ, рѣкъль Хитѣръ Петѣръ,